

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 10 juli 2019 met nummer RvVb-UDN-1819-1199
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0833-UDN

Verzoekende partij	de nv MAKRO CASH & CARRY BELGIUM (Makro) vertegenwoordigd door advocaten Jan BOUCKAERT en Pieter VANDENHEEDE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Loksumstraat 25
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door advocaten Steve Ronse en Isabelle Verhelle, met woonplaatskeuze op het kantoor te 8500 Kortrijk, Beneluxpark 27B
Tussenkommende partijen	1. de heer Dirk GOEGEBEUR 2. de nv ARONDE 3. de nv DEFRARON vertegenwoordigd door advocaten Paul TAVERNIER en Gregory VERHELST, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 juli 2019 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van verwerende partij van 13 juni 2019.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van eerste tussenkommende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke van 11 december 2018 ontvankelijk en gegrond verklaard.

Verwerende partij heeft aan verzoekende partij een omgevingsvergunning geweigerd voor de functiewijziging naar groothandel, het plaatsen van een publiciteitsinrichting en het regulariseren van de voorgevel, op de percelen gelegen te Biezenstraat 28, 8430 Middelkerke, met als kadastrale omschrijving Middelkerke 1 AFD/MIDDELKERKE, sectie A, nrs. 0430P 4 en 0431Y.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 8 juli 2019 om in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tussen te komen.

2.

Verwerende partij dient een nota met opmerkingen over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het administratief dossier in. De uiteenzetting van tussenkomende partijen omtrent de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de openbare zitting van 8 juli 2019.

Advocaten Jan BOUCKAERT en Pieter VANDENHEEDE voeren het woord voor verzoekende partij. Advocaat Isabelle VERHELLE voert het woord voor verwerende partij. Advocaten Bert VAN WEERDT *loco* advocaat Gregory VERHELST en Paul TAVERNIER voeren het woord voor tussenkomende partijen.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Verzoekende partij dient op 3 juli 2018 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Middelkerke een (regulariserende) aanvraag in voor een omgevingsvergunning (stedenbouwkundige handelingen) voor *“functiewijziging naar groothandel, plaatsen publiciteitsinrichting en regulariseren voorgevel”*.

Op het ogenblik van de aanvraag, die een uitgebreide voorgeschiedenis kent, wordt de groothandel waarop de functiewijziging betrekking heeft reeds sinds 31 mei 2018 (onafgebroken) uitgebaat. Van belang is dat er op 18 januari 2018 een aanvankelijk proces-verbaal wordt opgesteld door de lokale politie Middelkerke wegens het zonder voorafgaande omgevingsvergunning geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed van kleinhandel naar groothandel. De (verdere) uitvoering van inrichtingswerken binnenin het gebouw in het kader van de nieuwe groothandelsfunctie wordt alsdan niet stilgelegd. Tevens relevant is dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie burgerlijke rechtbank, bij beschikking van 15 juni 2018 in kort geding oordeelt dat *“bij marginale toetsing (wordt vastgesteld) dat (verzoekende partij) in niets een vergunning voor het voeren van uitsluitend groothandel in voedingswaren in dit gebouw voorlegt, en zich niet kan steunen op de eerdere uitbating door verweerster sub.2 die daar een electro-zaak ‘bruine en zwarte’ apparaten uitbaatte vergund in 2007”*.

2.

De percelen liggen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘RUP 25 Bedrijvenzone Oostendelaan’, goedgekeurd op 12 januari 2017, in een zone voor grootschalige kleinhandel, groothandel en bestaande lokale bedrijven.

3.

Tijdens het (hernieuwde) openbaar onderzoek, georganiseerd van 31 augustus 2018 tot en met 29 september 2018, wordt er één bezwaarschrift ingediend.

De gemeentelijke omgevingsambtenaar adviseert op 30 november 2018 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 11 december 2018 een omgevingsvergunning onder voorwaarden:

“ ...

Mobiliteit – MOBER (transport en verkeersveiligheid)

De gedeeltelijke functiewijziging naar uitsluitende functie van groothandel brengt met zich mee dat er enkel zal worden verkocht aan professionelen met een geldig BTW-nummer en een klantenkaart. Per dag worden er in het hoogseizoen een maximum van 150 klanten verwacht die de winkel zullen bezoeken, over een gemiddelde openingsduur van 10 uur per dag. Op de piekuren (van 06u00 tot 09u00 en van 15u00 tot 16u30) loopt dit klantenaantal op tot 30 klanten per uur, in de daluren valt dit terug op 10 klanten per uur. De voertuigen van de klanten verschillen van personenwagens tot ruime bestelwagens. Een ruime dimensionering van de parkeerplaatsen is hierbij dan ook noodzakelijk. Goederentransport betreft maximaal 7 toeleveringen per dag. De desbetreffende vracht- en bestelwagens zullen achteraan op eigen terrein de goederen lossen ter hoogte van de 2 bestaande toeleveringspoorten in het project. Hierbij zal er geen enkele toelevering op of nabij het openbaar domein gebeuren. De bestaande parkeerplaatsen voldoen aan het aantal klanten dat de winkel gelijktijdig zal bezoeken. De parkeerplaatsen zijn minimaal 2,50x5,00m. Dit zorgt ervoor dat het inparkeren op een vlotte manier kan gebeuren, dit om hinder op de Biezenstraat te voorkomen. De berijdbare ondergrond wordt voorzien in asfalt met minimale niveauverschillen. Greppels, dorpels en andere obstakels zijn weggewerkt.

De nieuwe handelszaak Makro Cash & Carry Belgium in het Sea shopping center zal geen merkbare of verstorende invloed hebben op de bestaande vervoersstromen. Voorheen was er ook een handelszaak gevestigd die meer klanten en verkeer genereerde dan de nieuwe handelszaak zal doen. Bovendien is de nieuwe zaak gericht op een speciaal, beperkt doelpubliek. De bestaande parkeerplaatsen zullen voldoen aan het geschatte aantal klanten die de winkel zullen bezoeken. De nieuwe handelszaak zal bijgevolg geen impact hebben op de duurzame mobiliteit in de gemeente.

...

Goede ruimtelijke ordening

Voor de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening wordt de aanvraag getoetst aan de hand van de aandachtspunten en criteria zoals vermeld in artikel 4.3.1 §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, voor zover noodzakelijk en relevant.

...

- Potentiële hinder- en verkeersaspecten: geen van de aangevraagde werken en handelingen, waaronder ook de functiewijziging, zal enige significante mobiliteitshinder of andere milieueffecten teweegbrengen. Potentiële hinder- en verkeersaspecten zijn alleszins beperkt in het licht van het specifieke METRO-concept. Een METRO-winkel bedient immers enkel horeca- en foodprofessionals die over een toegangkaart beschikken.

...

De aanvraag kan worden toegestaan mits voorstel tot afwijking voor wat betreft de plaatsing van een totem-publiciteitsbord. Het perceel met de winkel in groothandel en de overliggende parking maken als het ware 1 geheel uit qua uitbating (zelfde eigenaar/uitbater). In die zin kunnen beide percelen als 1 globale commerciële oppervlakte worden aanzien waardoor de stedenbouwkundige voorschriften inzake publiciteit op 1 of beide percelen kan worden toegepast.

...

Resultaten openbaar onderzoek ...

Bezwaar ...

7. Bezwaarindieners stellen dat er sprake is van een vergunningsplichtige functiewijziging van kleinhandel naar groothandel. Daarom zouden ook alle andere werken binnen en op het gebouw vergunningsplichtig zijn. Ook de werken aan de voorgevel zouden vergunningsplichtig zijn.

...

Bespreking: ...

7. De gemeente heeft steeds het standpunt geuit dat noch de functiewijziging, noch de werken vergunningsplichtig zijn. De gemeente citeert haar standpunt van 20 maart 2018 (waarvan eveneens sprake in het bezwaarschrift van bezwaarindieners): "Wat de functie betreft zijn wij van oordeel dat dat de stedenbouwkundige vergunning van 19 juni 2007 inderdaad reeds de functie groothandel omvatte. Waar het huidige Functiewijzigingsbesluit een onderscheid maakt tussen detail- en groothandel sprak het toenmalige Functiewijzigingsbesluit van 14 juli 2000 in artikel 2, §1, 5° enkel van de algemene overkoepelende functie "handel". Dit impliceert dat klein- en groothandelsactiviteiten ressorteerden onder dezelfde functiecategorie en dat er dus geen sprake was van een functiewijziging van kleinhandel naar groothandel. ... Dit stemt tevens overeen met de socio-economische vergunning van 29 mei 2007. Derhalve kunnen wij ons aansluiten bij uw standpunt dat op heden geen sprake is van een vergunningsplichtige functiewijziging". Op 15 juni 2018 oordeelde de kortgedingrechter te Brugge in een procedure ingesteld door een aantal van de bezwaarindieners dat "in niets een vergunning voor het voeren van uitsluitend een groothandel in voedingswaren in dit gebouw voor legt, en zich niet kan steunen op de eerdere uitbating door verweerster sub.2 die daar een elektro-zaak "bruine en zwarte" apparaten uitbaatte vergund in 2007". Deze beschikking is tegenstelbaar aan de gemeente Middelkerke. Teneinde elke verdere discussie omtrent de vergunningsplicht uit te sluiten, verleent het college met deze beslissing de vergunning voor de functiewijziging van een gebouw met zowel de functie groot- als kleinhandel naar een gebouw met louter de functie groothandel. Bezwaarindieners werpen vervolgens op dat ook de overige werken, die volgens vergunningsaanvrager op grond van artikel 3.1 van het Vrijstellingsbesluit van de vergunningsplicht zijn vrijgesteld, vergunningsplichtig zijn aangezien deze werken gepaard gaan met een vergunningsplichtige functiewijziging. Artikel 3.2 van het Vrijstellingsbesluit staat voor de vrijgestelde werken van artikel 3.1 immers slechts een vrijstelling toe voor zover "er geen vergunningsplichtige functiewijziging wordt uitgevoerd". Aangezien het college met deze vergunning een functiewijziging vergunt, is de kwalificatie van vergunningsaanvrager van de interne handelingen, de handelingen aan de zij- en achtergevel, en op het dak als 'vrijgesteld' inderdaad niet langer correct. Men stelt evenwel vast dat deze werken op de plannen bij de aanvraag werden aangeduid met die verstande dat ze door de aanvrager als 'vrijgesteld' werden omschreven. Die juridische kwalificatie is, in de huidige stand van het geding-zie tegenstelbare beschikking van de kortgedingrechter onjuist. Daarom moet het gemeentebestuur er thans van uitgaan dat die werken vergunningsplichtig zijn en de aanvaardbaarheid ervan beoordelen. Het gemeentebestuur is van oordeel dat die werken verenigbaar zijn met de bestemming van vigerende ruimtelijk uitvoeringsplan en ook verenigbaar zijn met de goede ruimtelijke ordening die door de beperkte omvang ervan niet wordt geschaad. Het college oordeelt dat deze werken, in het licht van de eerder geschetste discussie voor de kortgedingrechter, mee dienen te worden vergund. De karrenhaven blijft echter nog steeds vrijgesteld van de vergunningsplicht op basis van artikel 4.1 van het Vrijstellingsbesluit. De werken aan de voorgevel zijn mee opgenomen in het voorwerp van de vergunningsaanvraag. Vergunningsaanvrager vraagt voor de werken aan de voorgevel een regularisatievergunning aan.

...

Besluit: Het bezwaar is ongegrond.

..."

4.

Tegen deze beslissing tekenen tussenkomende partijen op 16 januari 2019 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 17 april 2019 om het beroep in te willigen en de omgevingsvergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 23 april 2019 verklaart verwerende partij het beroep op 13 juni 2019 gegrond en weigert zij een omgevingsvergunning, waarbij zij zich *grosso modo* aansluit bij het advies van de provinciale omgevingsambtenaar:

“ ...

4B Toetsing aan wettelijke en reglementaire bepalingen

... Het beroep werd ingesteld door de heer Dirk Goegebeur, de nv Aronde en de nv Defraron.
... In het beroepschrift laten de tweede en derde beroepers na om concreet de persoonlijke gevolgen die zij ondervinden van de bestreden beslissing aan te tonen. ... Een louter commercieel nadeel kan echter niet gezien worden als een stedenbouwkundig nadeel. ... De beroepers proberen hun belang te koppelen aan mobiliteitshinder maar maken niet concreet duidelijk waarom dit voor hen een persoonlijk nadeel is.

De raadsman betwist eveneens het belang van de eerste beroepsindiener, de heer Dirk Goegebeur. Deze persoon woont op de site van Aronde als huisbewaarder. Hij werpt mobiliteitshinder op en dit kan gezien worden als een nadelig gevolg van de bestreden beslissing. Het feit op deze hinder onaanvaardbaar is of niet, maakt een beoordeling ten gronde uit. De eerste beroepsindiener heeft wel degelijk een belang.

In het beroepschrift wordt opgeworpen dat de functiewijziging in het verleden reeds moest gevraagd worden en dat zowel de aanvrager als het college hun standpunt plots hebben gewijzigd. Daarenboven wordt gesteld dat alle uitgevoerde werken vergunningsplichtig zijn aangezien ze kaderen in de uitvoering van de functiewijziging. Deze discussie en alle achterliggende burgerlijke procedures spelen geen rol in deze procedure. De aanvraag moet beoordeeld worden en er moet nagegaan worden of het aangevraagde in overeenstemming is met de wettelijke en reglementaire bepalingen. De aanvraag bevat de vraag tot functiewijziging van detailhandel naar groothandel en de deputatie zal hierover dan ook een standpunt innemen. Het is niet de bevoegdheid van de deputatie om na te gaan of dergelijke functiewijziging nu vereist is of niet, de aanvraag moet beoordeeld worden. Bovendien is het duidelijk dat de aanvrager de functiewijziging heeft aangevraagd na het PV van 18/01/2018 waarin gesteld wordt dat er geen vergunning voor de functiewijziging is aangevraagd. De aanvrager heeft de aanvraag ingediend om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de tweede en derde beroepsindiener. En nu werpen de beroepsindiener op dat het vreemd is dat er ineens wel een vergunning voor functiewijziging wordt aangevraagd. Men kan hierbij alleen maar vaststellen dat de beroepsindieners tegenstrijdige houdingen aannemen en niet consequent zijn. Wat de stelling betreft dat alle werken vergunningsplichtig zouden zijn, moet hetzelfde geoordeeld worden. De deputatie heeft geen bevoegdheid om zich uit te spreken over werken die geen onderdeel zijn van de aanvraag. De vraag of deze vergunningsplichtig zijn of niet, vormt een onderdeel van het handavingsluit en moet daar dus opgelost worden. De deputatie kan niet zomaar andere werken die niet op het plan zijn aangeduid, betrekken in de vergunning.

...

Het kan niet betwist worden dat de aanvrager Metro een groothandel is in voedingszaken. ... De beroepsindiener betwist ook niet dat de aanvraag effectief uitgaat van een groothandel. De aanvraag is dan ook in overeenstemming met de bestemming.

...

De aanvraag voldoet eveneens aan ... artikel 5.2.7 omtrent parkeren. De parkeerplaatsen worden voorzien tussen de rooilijn en de voorbouwlijn en de parkeerplaatsen achter de voorbouwlijn zijn enkel toegankelijk voor het personeel.

Met betrekking tot publiciteit bepaalt artikel 5.2.8 het volgende ... De publiciteitsinrichting voldoet aan de voorschriften met uitzondering van de inplanting. De totem wordt voorzien aan de overzijde van de straat bij de parking en dus niet tussen de voorbouwlijn en de rooilijn. Aangezien de vergunning voor de functiewijziging wordt geweigerd, wordt een afwijking voor het plaatsen de publiciteitsinrichting niet meer in overweging genomen.

...

Het RUP spreekt ook over een mobiliteitsnota ... De beroepsindiener stelt dat dit ontbreekt en dat het aanvraagdossier bijgevolg onvolledig is. Zoals reeds bij de inrichtingsstudie gesteld, is dit vooral van belang voor nieuwe projecten. Het gaat hier om een functiewijziging van een bestaand pand. Voorheen was hier een elektrozaak gevestigd en nu is er een groothandel in voedingswaren. Het kan uiteraard niet ontkend worden dat de functie groothandel meer

verkeer zal genereren dan een elektrozaak. De aanvrager heeft dan ook een mobiliteitsnota opgemaakt waarbij alle aspecten uit het RUP (de te verwachten verkeersbewegingen en de parkeerplaatsen) vermeld worden. Bovendien moet er gewezen worden op de vergunning van 5 september 2017 waarbij de parkeerplaatsen zijn vergund. Deze vergunning werd niet aangevochten door de beroepsindieners en is dus definitief. Uiteraard moet nu nagegaan worden of het aantal vergunde parkeerplaatsen voldoende is voor de nieuwe functie.

5C Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

Met betrekking tot de parkeerproblematiek wijst de POA als volgt :

"Het grote probleem in dit dossier zijn de parkeerplaatsen. Er worden 44 gewone parkeerplaatsen voorzien waarvan het merendeel aan de overzijde van de straat. Er worden vier parkeerplaatsen voor personen met een verminderde mobiliteit voorzien waarvan slechts eentje aan de kant van de winkel. Aan de achterkant worden er 33 parkeerplaatsen voorzien voor personeelsleden.

Het RUP bevat geen parkeernormen in de voorschriften, in de toelichtingsnota van het PUP worden wel twee normen gehanteerd ...

Volgens het inplantingsplan is de brutovloeroppervlakte 2.003,7m². Dit betekent dat er 40 parkeerplaatsen moeten zijn voor grootschalige kleinhandel en tussen de 90 en 130 parkeerplaatsen voor een supermarkt food. De aanvraag heeft echter geen betrekking op een supermarkt food noch op een grootschalige kleinhandel. Het gaat om een groothandel food maar er kan wel gesteld worden dat dit nauwer aansluit bij de supermarkt food dan bij de grootschalige kleinhandel. Het voorzien van 48 parkeerplaatsen is te weinig voor de aanvraag. Bovendien wordt het grootste deel van de parkeerplaatsen aan de overkant van de straat voorzien. Er worden twaalf parkeerplaatsen en één voor mindervaliden voorzien aan de voorkant van het gebouw. De rest van de parkeerplaatsen ligt aan de overzijde van de Biezenstraat. Zoals reeds gesteld, zijn er verschillende winkels gelegen in deze zone zodat de Biezenstraat geen verkeersarme straat is. Het is dan ook niet evident om het merendeel van de parkeerplaatsen aan de overkant van de straat te voorzien.

...

De aanvraag is in strijd met de goede ruimtelijke ordening, op het vlak van parkeerplaatsen."

Aanvrager wijst replicceert hierop als volgt:

"De POA stelt dat de voorziene 48 parkeerplaatsen ... niet zouden volstaan om het cliënteel van de Metro-vestiging te kunnen opvangen.

Deze stelling van de POA strookt evenwel niet met de werkelijkheid.

...

Besluit: de 48 ... parkeerplaatsen voor het cliënteel zijn ruim voldoende. De goede ruimtelijke ordening komt niet in het gedrang."

In aansluiting op de POA moet nog steeds worden besloten dat de voorziene parkeerplaatsen als te weinig moeten worden aanzien. Aanvrager mag weliswaar wijzen dat het bezoekersaantal in de week doorgaans 8 per uur zijn. Dit betreft een loutere aanname dat met geen enkel concreet bewijsstuk wordt gestaafd. Hetzelfde geldt voor de vermeende bezoekersaantal in de weekends, m.n. 13 per uur.

Maar los van de vraag of het voorziene aantal parkeerplaatsen (48) voldoende is voor de beoogde functie, moet men nog steeds stellen dat de inplanting van het merendeel van de parkeerplaatsen aan de overzijde van de weg, ruimtelijk en meer in het bijzonder in het licht van de veiligheid en de mobiliteit, niet ten goede komt. [Slechts 11 van de parkeerplaatsen bevinden zich aan de zijde van het gebouw.] Aangezien er in de Biezenstraat verschillende winkels bereikbaar met auto's gevestigd zijn, is het niet onaannemelijk te stellen dat er zich conflicten kunnen voordoen bij het kruisen van de straat met een winkelkar vol voedingswaren.

Uit de verweernota van aanvrager blijkt hoegenaamd niet op welke wijze deze slechte ruimtelijke situatie kan worden opgelost. Het feit dat de parking in 2017 in het kader van de electrozaak werd vergund, betekent niet dat in het kader van huidige aanvraag niet moet worden onderzocht of functiewijziging geen negatieve invloed heeft op de mobiliteit. Immers het cliënteel van een electrozaak gebruikt de parking op een andere wijze dan het horeca-cliénteel dat zoals aanvrager zelf aanhaalt steeds in grotere volumes aankopen. Het is hierbij niet onaannemelijk te stellen dat horecagoederen in grotere volumes de straat zullen oversteken, terwijl aankopen van een gewone electrozaak eerder kleinere volumes betreffen.

Uit dit alles moet worden besloten dat de aanvraag strijdig is met de goede ruimtelijke ordening.

...”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Verzoekende partij betwist (ter zitting) de ontvankelijkheid van de respectievelijke verzoeken tot tussenkomst. Een onderzoek van deze exceptie is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Verwerende partij noch tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van voorliggende vordering. Dit impliceert niet dat de ontvankelijkheid van het beroep niet ambtshalve moet worden onderzocht. Dit onderzoek is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING BIJ UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Op grond van artikel 40, §2, lid 1 DBRC-decreet kan de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt dat haar groothandel op de aanvraagpercelen sinds 31 mei 2018 onafgebroken is geopend, en dat haar in dit kader door het college van burgemeester en schepenen van Middelkerke was meegedeeld dat er (althans voor de functiewijziging met inrichtingswerken van de bestaande electro-zaak naar groothandel voor de horecasector) geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning was vereist, maar dat de bestaande vergunningen voor het gebouw met de electro-zaak volstonden. Zij stelt dat zij hiervoor uiteindelijk toch “voor

zoveel als nodig een vergunning vroeg, *“nadat bij de kortgedingrechter prima facie twijfel was gerezen omtrent het al dan niet vergunningsplichtig karakter van de vermeende functiewijziging”*.

Zij meent dat het weigeringsmotief in de bestreden beslissing inzake de parkeerproblematiek de uitbating van haar metro-vestiging in Middelkerke bedreigt, waardoor zij zal worden geconfronteerd met meerdere concrete nadelige gevolgen. Zij wijst daarbij vooreerst op de vaststelling dat haar voortbestaan als vennootschap door de sluiting van de vestiging in het gedrang dreigt te komen, gelet op de aantasting van haar eigen vermogen en de bestaande financiële moeilijkheden waarmee zij sinds enige tijd wordt geconfronteerd. Zij stelt in dit kader dat zij reeds jaren bedrijfsverliezen boekt, maar dat de verschillende metro-vestigingen de verliezen van de andere vestigingen van de vennootschap opvangen, waarbij *“de metro-vestiging in Middelkerke een substantieel onderdeel vertegenwoordigt van de volledige bedrijfsvoering en de strategie van metro-expansie”* en bovendien *“strategisch erg belangrijk is”*. In die optiek stelt zij dat de sluiting van deze vestiging een substantiële impact zou hebben op haar omzet (vooral in het zomerseizoen) en *“dreigt de hele groep structureel te zullen raken”*, temeer dit zal leiden tot bijkomende bedrijfsverliezen, gelet op de reeds gedane (nog af te betalen) investeringen in de vestiging. Zij wijst in dit kader tevens op het potentieel ontslag van het personeel van de vestiging, en de daaraan verbonden kosten en nefaste invloed op het sociaal klimaat in de onderneming. Ook wijst zij op het risico dat haar positie *“op de markt (zowel ten aanzien van cliënteel, leveranciers als financiers)”* zal worden aangetast, terwijl zij reeds financiële moeilijkheden ondervindt.

Zij stelt dat *“een schorsing van de bestreden weigeringsbeslissing niet automatisch tot gevolg zal hebben dat een nieuwe, ditmaal gunstige, beslissing getroffen wordt”*, maar meent dat *“de deputatie in geval van schorsing van de bestreden beslissing aangezet zal worden om een nieuwe beslissing te nemen die met het gezag van gewijsde van het tussen te komen arrest rekening houdt”*, waarbij *“de deputatie haar aansprakelijkheid in het (gedrang) dreigt te brengen mocht zij talmen met een remediërende beslissing te nemen, vermits verzoekende partij er op basis van de informatie van het vergunningverlenend bestuur (gemeentebestuur van Middelkerke) mocht op vertrouwen dat de functiewijziging niet vergunningsplichtig was”*.

2.

Verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij stelt dat verzoekende partij in geval van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van haar weigeringsbeslissing nog steeds niet beschikt over een omgevingsvergunning, terwijl de devolutieve werking van het administratief beroep verhindert dat de in eerste aanleg genomen beslissing alsdan alsnog rechtsgevolgen teweegbrengt.

Zij benadrukt dat de metro-vestiging sedert 31 mei 2018 is geopend, zodat de aanvraag feitelijk voornamelijk een regularisatie beoogt van de functiewijziging naar groothandel en werken aan de voorgevel. Zij stelt dat verzoekende partij niet diligent heeft gehandeld door de aanvraag niet tijdig, met name minstens voor de ingebruikname van het pand, in te dienen, waardoor zij de uiterst dringende noodzakelijkheid in de hand heeft gewerkt, temeer verzoekende partij reeds op 18 januari 2018 door derden in kort geding werd gedagvaard teneinde de verbouwingswerken te doen stilleggen. Zij stelt dat verzoekende partij de aanvraag (finaal) heeft ingediend, en dat zij als aanvrager rekening diende te houden met het feit dat de kans dat de aanvraag omwille van redenen van goede ruimtelijke ordening zou worden geweigerd reëel was, terwijl de economische nadelen waarnaar verzoekende partij heden ter staving van haar vordering verwijst reeds voor het indienen van de aanvraag waren gekend.

Zij stelt dat het incalculeren van een economisch risico behoort tot de eigenheid van ondernemen. Zij betwist de stelling van verzoekende partij inzake het (structureel) belang van de vestiging voor (het voortbestaan van) de onderneming, en meent dat *“een strikt financiële noodzaak om één*

vestiging (van de talrijke andere) open te houden (die pas geopend werd), prima facie niet geloofwaardig is". In dit kader merkt zij op dat *"verzoekende partij wel naar de algemene moeilijke financiële toestand verwijst, doch nergens concreet de vestiging van Middelkerke hierbij betreft"*. Zij benadrukt *"dat een financieel nadeel dermate omvangrijk moet zijn opdat de duur van de navolgende procedure niet zou kunnen overbrugd worden"*, en meent dat verzoekende partij niet voldoende concreet aantoont dat zij de duur van een (gewone) schorsingsprocedure van circa zes maanden niet kan overbruggen. Zij stelt met name dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de sluiting van de vestiging zal leiden tot een verlaging van het eigen vermogen van de vennootschap beneden de helft van het maatschappelijk kapitaal, terwijl dit zelfs in bevestigend geval niet noodzakelijk leidt tot de ontbinding van verzoekende partij.

3.

Tussenkomende partijen betwisten de uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij stellen vooreerst dat verzoekende partij, in functie van het vereiste uiterst snel en summier onderzoek door de Raad en de beperking van de rechten van verdediging van de andere partijen, nalaat om in haar verzoekschrift (van 42 pagina's) op kernachtige en duidelijke wijze uiteen te zetten waaruit het bijzonder spoedeisend karakter bestaat en welke de ernstige middelen zijn.

Zij stellen tevens dat verzoekende partij geen uiterst dringende noodzakelijkheid aantoont. Zij verwijten haar een gebrek aan diligentie, gezien zij *"de schade die zij nu met een UDN-procedure probeert af te wenden zelf heeft georganiseerd"*. Zij benadrukken dat de omgevingsvergunning wordt geweigerd voor de functiewijziging van detailhandel naar groothandel, waardoor er evenmin een vergunning voorligt voor de inrichtingswerken in het gebouw. Zij stellen dat dit impliceert dat de metro-vestiging *"illegaal uitgebaat wordt"* en dat *"de verdere uitbating zonder meer strafbaar is en dit reeds vanaf de opening per 31 mei 2018"*, waarbij zij benadrukken dat verzoekende partij *"dit risico zelf heeft genomen, met kennis van zaken"*. In dit kader wijzen zij op de vaststelling dat verzoekende partij *"in haar eerste conclusie bij de kortgedingrechter in Brugge (d.d. 31 januari 2018) zelf heeft verklaard dat zij bezig was met de voorbereiding van een vergunningsaanvraag voor de wijziging van de functie in het gebouw, maar daar om welke reden ook achteraf heeft van afgezien"*. Zij menen dat *"indien (verzoekende partij) deze aanvraag - zoals wettelijk vereist - had ingediend voor de opening van de vestiging, zij veel sneller zekerheid zou gehad hebben over de onmogelijkheid om in een pand zonder noemenswaardige eigen parking een groothandel van deze schaalgrootte uit te baten"*. In dit kader betwisten zij het standpunt van verzoekende partij *"dat zij 'gedwongen' zou zijn om een vergunning aan te vragen voor de regularisatie van de functiewijziging van de hoofdfunctie detailhandel naar groothandel, terwijl er geen sprake zou zijn van een vergunningsplichtige functiewijziging"*, gezien verzoekende partij de aanvraag vrijwillig heeft ingediend. Zij wijzen daarbij op de vaststelling dat *"de beschikking in kort geding van 15 juni 2018 geen exploitatieverbod voor de toekomst inhield"* en dat verzoekende partij hiertegen geen hoger beroep aantekende, en benadrukken dat *"intussen door alle bevoegde overheden en ambtenaren werd bevestigd dat de stelling van de Brugse kortgedingrechter (uiteraard) correct is"*, met name dat *"indien men in een pand met de hoofdfunctie detailhandel een groothandel wil uitbaten, eerst een omgevingsvergunning moet aangevraagd worden om de ruimtelijke effecten hiervan te laten aftoetsen"*.

Zij benadrukken dat verzoekende partij *"in het verzoekschrift zelf erkent dat de schorsing van een weigeringsbeslissing niet tot gevolg heeft dat zij dan over een vergunning zou beschikken"*, zodat *"de gevorderde schorsing in die zin nutteloos is om het gevreesde nadeel af te wenden"*.

Zij betwisten (de ernst van) de door verzoekende partij aangevoerde financiële nadelen. Zij wijzen vooreerst op de vaststelling dat verzoekende partij als Belgische divisie deel uitmaakt van een grote internationale rendabele groep, en stellen de getrouwheid van de precaire financiële situatie van verzoekende partij in vraag. Zij menen tevens dat verzoekende partij *"het belang van de*

mogelijke sluiting van de vestiging voor haar financiële cijfers dramatiseert". Zij wijzen daarbij op de vaststelling dat verzoekende partij in haar replieknota op het verslag van de provinciale omgevingsambtenaar aanvoerde "dat er zo goed als geen klanten waren in de winkel" en dat "de bestaande parking zelfs te groot zou zijn", terwijl ze heden voorhoudt dat "de Metro Group, of zelfs maar de Belgische divisie ervan, zou wankelen omdat men de winkel zou moeten sluiten in afwachting van het arrest over de vordering tot schorsing cq. het beroep tot nietigverklaring". Zij wijzen daarbij nogmaals op de (winst- en omzet)cijfers van de groep waartoe verzoekende partij behoort en van verzoekende partij zelf, en menen dat "de sluiting van de piratenvestiging (geopend zonder vergunning) wellicht een tegenvaller zal zijn voor de Metro, maar zelfs geen voetnoot waard is in de financiële rapportering van de groep". In dit kader merken zij nog op dat in zoverre "de aandeelhouders in het kader van de alarmbelprocedure zouden kunnen besluiten om de vennootschap te ontbinden", "alleszins dient vastgesteld dat het hier gaat om bestaande financiële problemen die dus niets te maken hebben met de vestiging in Middelkerke", zodat "de bestreden beslissing onmogelijk aan de basis kan liggen van deze beweerde financiële problemen". Zij menen dat "het weinig geloofwaardig is dat een financieel zeer solide en rendabele groep als Metro AG halsoverkop zou beslissen om de Belgische divisie te sluiten om de enkele reden dat zij enkele maanden (of zelfs een jaar of twee jaar) zou moeten wachten op een uitspraak over de vordering tot schorsing of het beroep tot nietigverklaring in deze zaak", en stellen dat "Metro na de sluiting van de vestiging in Middelkerke ongetwijfeld andere opportuniteiten in de streek zal bekijken, zo bv. voor de site in Brugge die zij in eigendom heeft en waarvoor zij in het verleden al aanvragen heeft ingediend". In dezelfde zin menen zij dat verzoekende partij tevergeefs aanvoert "dat zij gedwongen zou zijn om het personeel dat ze al te voortvarend aangenomen heeft om te werk te stellen in een illegale piratenvestiging opnieuw af te danken", gezien "het weinig waarschijnlijk is dat het personeel dat thans in Middelkerke actief is daadwerkelijk op straat zou moeten gezet worden", vermits "Metro in België tal van activiteiten heeft". In de rand hiervan benadrukt zij opnieuw dat verzoekende partij "met kennis van zaken een gok heeft gewaagd door haar vestiging te openen zonder de uitkomst af te wachten van de vergunningsaanvraag die zij reeds in januari 2018 had aangekondigd, maar die zij om strategische redenen pas na de opening in juli 2018 heeft ingediend".

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij die zich op uiterst dringende noodzakelijkheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, in voorkomend geval ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing uiterst dringend noodzakelijk is gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid onder meer in dat verzoekende partij aantoont dat de zaak uiterst dringend noodzakelijk is zodat de behandeling ervan onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot schorsing, zoals bedoeld in artikel 40, §1 DBRC-decreet. Meer in het bijzonder rust op verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Tot slot wordt van verzoekende partij verwacht dat zij met de gepaste spoed en diligentie is opgetreden en de uiterst dringende noodzakelijkheid niet zelf in de hand heeft gewerkt of nadelig beïnvloed.

2.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en uit de procedurestukken, en door partijen niet wordt betwist, heeft verzoekende partij ondanks verschillende klachten en meerdere burgerrechtelijke en administratiefrechtelijke procedures van tussenkomende partijen, en ondanks een aanvankelijk proces-verbaal van 18 januari 2018, het gebouw op de aanvraagpercelen (zonder omgevingsvergunning) ingericht in functie van een groothandel voor de horecasector, en deze groothandel vervolgens vanaf 31 mei 2018 tot op heden onafgebroken uitgebaut.

Verzoekende partij meent dat de bestreden weigeringsbeslissing zal leiden tot de sluiting van de groothandel, met alle daaraan verbonden (in het verzoekschrift aangevoerde) nadelige (financiële) gevolgen. Hoewel zij erkent dat een gebeurlijke schorsing van de bestreden weigeringsbeslissing niet *ipso facto* betekent dat verwerende partij haar bestreden beslissing (onmiddellijk) zal intrekken en vervolgens alsnog (onmiddellijk) de beoogde omgevingsvergunning zal verlenen, meent zij dat verwerende partij alsdan wel "*zal worden aangezet*" om een nieuwe beslissing te nemen waarbij rekening wordt gehouden met het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest. Zij meent tevens dat de aansprakelijkheid van verwerende partij bij ontstentenis van dergelijke nieuwe ("*remediërende*") beslissing in het gedrang dreigt te komen, gezien zij op basis van de informatie van het college van burgemeester en schepenen van Middelkerke (als vergunningverlenende overheid in eerste administratieve aanleg) mocht uitgaan van de veronderstelling dat er voor de functiewijziging van het gebouw naar groothandel voor de horecasector geen voorafgaande omgevingsvergunning was vereist.

3.

De schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de tenuitvoerlegging van de in laatste administratieve aanleg genomen weigeringsbeslissing heeft in beginsel geen nuttig effect voor verzoekende partij als aanvrager van de vergunning, gezien een schorsing niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat zij de uitbating van de groothandel op wettige wijze kan verderzetten. Zij beschikt alsdan nog steeds niet over de met haar aanvraag beoogde omgevingsvergunning voor onder meer de functiewijziging. Een eventuele schorsing impliceert evenmin dat verwerende partij er principieel toe is gehouden om de geschorste weigeringsbeslissing (in te trekken en) te heroverwegen, laat staan dat zij alsdan een nieuwe positieve beslissing moet nemen, en met name een (regularisatie)vergunning moet verlenen aan verzoekende partij (dan wel formeel verklaren dat de doorgevoerde functiewijziging niet vergunningsplichtig was). Verzoekende partij kan dergelijke nieuwe (positieve) vergunningsbeslissing evenmin louter omwille van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing afdwingen van verwerende partij, onder verwijzing naar de *prima facie* beoordeling van de middelen. De bedoeling van verzoekende partij om verwerende partij ertoe aan te zetten om de bestreden beslissing te heroverwegen met inachtneming van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest miskent overigens de finaliteit van de (uitzonderlijke) procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl de beweerde onwettigheid van de bestreden beslissing in beginsel op zich geen element vormt waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering kan worden gesteund. In de rand hiervan wordt opgemerkt dat uit geen enkel stuk blijkt dat verwerende partij bepaalde toezeggingen zou hebben gedaan aan verzoekende partij, op basis waarvan laatstgenoemde er redelijkerwijze op mocht vertrouwen dat zij geen voorafgaande omgevingsvergunning nodig had voor de inrichting en de opening van een groothandel voor de horecasector, terwijl klaarblijkelijk ook het college van burgemeester en schepenen van Middelkerke en verzoekende partij zelf hun mening daaromtrent hebben herzien. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing het door haar

beoogde (rechtstreeks) voordeel oplevert en de aangevoerde (potentiële) financiële nadelen kan afwenden.

Ongeacht voormelde vaststelling, wordt nog opmerkt dat de bestreden weigering van de (regulariserende) omgevingsvergunning (voor onder meer een functiewijziging) niet zonder meer kan worden gelijkgesteld aan een mogelijk later tussen te komen staking van het (verder) gebruik van het gebouw in functie van groothandel dan wel een bevel tot stopzetting van de uitbating van de groothandel, zoals verzoekende partij tracht te doen uitschijnen. De groothandel is sinds 31 mei 2018 geopend en had alsdan evenmin een omgevingsvergunning, terwijl de handhavende overheden sinds de opmaak van het aanvankelijk proces-verbaal op 18 januari 2018 (hetzij ruim vier maanden voor de opening) klaarblijkelijk (vooralsnog) geen verdere stappen hebben ondernomen.

4.

In de rand hiervan wordt nog opgemerkt dat uit de concrete omstandigheden van het dossier op het eerste gezicht niet blijkt dat verzoekende partij diligent heeft gehandeld. Zo sluit zij klaarblijkelijk op 26 oktober 2017 (hetzij kort nadat de eigenaar op 5 september 2017 een stedenbouwkundige vergunning verkrijgt voor het heraanleggen van parkeerplaatsen bij het bedrijfsgebouw waarin alsdan nog een electro-zaak is gevestigd) een leaseovereenkomst af met het oog op de exploitatie van een groothandel voor de horecasector, en worden vervolgens (klaarblijkelijk vanaf 9 januari 2018) (ingrijpende) inrichtingswerken uitgevoerd in het kader van de nieuwe functie van het gebouw. Hoewel hiermee volgens het verzoekschrift belangrijke investeringen gepaard gaan, en verzoekende partij alsdan klaarblijkelijk reeds financiële moeilijkheden ondervindt, heeft zij op dat ogenblik geen zekerheid dat hiervoor geen vergunningen zijn vereist dan wel dat zij de vereiste vergunningen (op korte termijn) zal bekomen. Ook nadat er door de lokale politie Middelkerke op 18 januari 2018 een aanvankelijk proces-verbaal wordt opgemaakt wegens de wederrechtelijke functiewijziging van kleinhandel naar groothandel, en nadat verzoekende partij kennis krijgt van de (achtereenvolgende) dagvaarding(en) van (tweede en derde) tussenkomende partijen in kort geding om de werken in functie van de nieuwe exploitatie te zien stilleggen, worden de inrichtingswerken klaarblijkelijk onverminderd verdergezet (met uitzondering van een periode gedurende de eerste kortgedingprocedure) en worden derhalve verdere kosten gemaakt, met inbegrip van het aanwerven van personeel. De groothandel wordt vervolgens vanaf 31 mei 2018 ook effectief geopend.

Uiteindelijk wordt er pas op 3 juli 2018 een (regularisatie)aanvraag ingediend voor onder meer een functiewijziging naar groothandel, hetzij nadat de voorzitter in het kader van de derde kortgedingprocedure bij beschikking van 15 juni 2018 oordeelt dat verzoekende partij niet beschikt over een vergunning voor een groothandel in voedingswaren in het gebouw, en zich niet kan steunen op de eerdere uitbating in dit gebouw van een electro-zaak. Verzoekende partij verwijst in dit kader tevergeefs naar het standpunt van de gemeente (en niet van verwerende partij) in de brief van 20 maart 2018 dat er voor de functiewijziging geen (bijkomende) vergunningen zijn vereist, gezien dit standpunt pas tussenkwam nadat de leaseovereenkomst was gesloten en de inrichtingswerken (ondanks een proces-verbaal van 18 januari 2018) reeds volop aan de gang waren, terwijl verzoekende partij naderhand klaarblijkelijk ook zelf oordeelde dat er hiervoor wel een omgevingsvergunning was vereist, en ook het college van burgemeester en schepenen in het kader van de formele aanvraag van verzoekende partij in die zin oordeelde. Gelet op deze concrete omstandigheden, heeft verzoekende partij de aangevoerde (potentiële) nefaste financiële gevolgen van de bestreden weigeringsbeslissing (grotendeels) aan zichzelf te wijten. In zoverre verzoekende partij volhoudt dat zij ondanks de beschikking van de voorzitter van 15 juni 2018 en de vergunningsbeslissingen in eerste en tweede administratieve aanleg naar aanleiding van haar (regularisatie)aanvraag toch geen (regularisatie)vergunning diende aan te vragen (waarbij wordt opgemerkt dat de aanvraag meer behelst dan de functiewijziging naar groothandel), is de schorsing

(bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de tenuitvoerlegging van de bestreden weigeringsbeslissing evenmin vereist om de aangevoerde nadelige gevolgen te voorkomen.

5.

Gelet op voormelde overwegingen, is er niet voldaan aan de in artikel 40, §2, eerste lid, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid wanneer er een uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aantoonde, is een onderzoek naar de ernst van het middel niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.
2. De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden wat betreft het rolrecht, begroot op 100 euro, ten laste gelegd van verzoekende partij. De uitspraak omtrent de door verwerende partij gevorderde rechtsplegingsvergoeding wordt uitgesteld tot de beslissing over de gebeurlijke vordering tot vernietiging.
3. De respectievelijke kosten van de tussenkomst, telkens bepaald op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 10 juli 2019 door de tiende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tiende kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE